

Karel Sýs

K. JEŠTĚ PO DESETI LETECH

Moudrý list se schová do lesa.
Moudrý meč se schová do bitvy.
Muž nemá,
kam by se schoval,
nežli za iniciálu s tečkou.

*„Neopovrhuj podobenstvím.
S malou svící často najdeš
ztracené zlatáky.“*
MIDRAŠ

„Génius má malou postavu
a krevnatou hlavu,“
tvrdil Schopenhauer.
„Po této stránce jsem na tom dobře,“
dodával K. s oblibou.

K. měl divnou povahu.
Štvalo ho například, že na domě
U tří bílých beránek
jsou beránci jen dva.
„Takoví lidé, narodí-li se
ve správné době,
předělají společnost.
Narodí-li se ve špatné,
dosáhnou leda
přimalování jednoho beránka,“
stýskal si.

K. byl jednou přepaden,
a neměl ani hodinky.
„Panebože, kde jsou mé hodinky,“
bědoval tak zoufale, že mu zloději
dali svoje a ještě mu nastavili ručičky.
Teprve v bezpečí restaurace
si vyhrnul nohavici
a odepnul prim-quartzky.
Nosil teď dvoje - na levém zápěstí
na letní
a na pravém na zimní čas.

„Na to můžete vzít slabý jed,“
ubezpečoval K.,
kdykoli mu někdo nevěřil.

„Vy mluvíte o voze, já o koze,“
ohrazoval se K.

„Uznávám, že mluvit o voze
je estetičtější, ale já bych přece jen
radši mluvil o koze.“

„Dělal si s češtinou, co chtěl,
ale ona mu to všechno vrátila za zády,“
říkal K. o jistém lidovém spisovateli.

„Můj mozek je vzácný,“ tvrdil K.,
„ale ne mou zásluhou.
Prostě si někdo usmyslel
udělat z dvoutaktu čtyřtakt.“

„Jak by bylo krásné spát,
proskočit jako lev
zalepenou obručí snu...“
dal se unést K.
Když uviděl zděšení posluchačů, dodal:
„Zmlknout, usnout spánkem,
k němuž nedal pokyn
domovní velitel civilní obrany.“

Ze všech krajin měl K. nejraději
bříšní krajinu ženy.

„Ty do mne kamenem, já do tebe
tvrdým a plesnivým chlebem!“
transformoval K.
učení Lva Nikolajeviče Tolstého.

Když K. vyčítali, že píše jenom o tom,
co si pamatuje, namítal:
„Pamatujte, že matkou Múz
byla Mnémosyné, bohyně paměti.“

„Tak dlouho říkáme: budu tě milovat
až do smrti, až opravdu umřeme,“
litoval K. „Ale potají doufáme,
že nás naše láska přežije.“

„Mám se ne jako pes,
ale jako půl psa!“ stěžoval si K.

„Věříte ve stěhování duší?“ vyptával se K.
„Když tedy ucítíte, že se blíží
konec vzorného života, honem ztropte
něco hříšného, abyste se mohl
ještě jednou přistěhovat.“

„Já při své smůle bych se převtělil
v některý z Herkulových údů
a udřel bych se,“ dodal odmítavě.

„Paní V. si nemohla stěžovat,
že by svého syna málo viděla
nebo o něm málo slyšela.
Každou středu ho ukazovali v pořadu
Veřejná bezpečnost pátrá,
radí, informuje,“
chlubil se K. svým přítelem.

„Víte, co je relativita?“ vyptával se K.
„Hlava státu rozpustí parlament
a opozice jí dá vypít
kalich hořkosti až do dna.
Já rozpustím kostku cukru
v čaji a pochutnám si.“

K. vlastnil vždycky
aspoň jeden kus oděvu pěkný,
ale na zbytek se mu nedostávalo sil,
takže sako na něm viselo jako solitér
na těle australského domorodce,
který se zapotil na lovu mamutů.

K. byl pečlivý. Chtěl popsat tetičce
cestu z nádraží, vzal tedy svrchník,
došel na dráhu, na zpáteční cestě
si dělal poznámky
a teprve pak usedl k dopisu.

K. se dočetl, že příčinou nemoci
bývá monotónní strava,
a ihned změnil jídelníček.
Místo slovácké klobásy a domácí sekané
v Myslíkově ulici si dával v Koruně
ostravskou klobásu a lázeňské karbanátky.

Když se K. chystal na zálety,
sňal snubní prstýnek a hned byl svobodný.
Jenže pleť už neměl pružnou jako kdysi,
a musel dvakrát obejít blok,
než mu kůže vstala jako tráva,
kterou zváleli tlustí milenci.
Jindy si zakryl neopálený proužek
na prstě nubiánem,
až vypadal, jako by nosil
čokoládový prstýnek, ale ten brzy
roztál a prozradil jeho stav.

K. nerad přijímal návštěvy
z vyšších kruhů:
„Když já nikdy neodhadnu,
kam se stočí větry, et cetera...“
vymlouval se.

„Divím se, že je tak smutný,“
komentoval K. vzezření Z.
„Jako šéf přece musel
vyfasovat růžové brýle?!“

K. jen intenzivně pomyslel na dámské
poprsí, a v tramvaji se zvedl vítr,
jak si ženy naráz
zakryly výstřihy novinami
a na plošině zamečela koza.

K. si poroučel nalévat
do skleniček s nejkratší nohou,
aby se dekoltovaná servírka sklonila
co nejlouběji. Podobně si představoval
ideální botanizování tak,
že bude ženám ukazovat
nízkorostoucí byliny.

K. si kupoval boty
s měkkými podrážkami,
protože patřil k lidem, co se rádi
nepozorovaně přiblíží k bližnímu,
položí mu ruku na oči
a druhou na ňadro
a šťastně vykřiknou:
Hádej, kdo jsem?

„To nejsou básně v řeči vázané,
nýbrž svázané,“ zhodnotil K. tvorbu
jistého literárního provazníka.

„Jak se do lesa volá,
tak se i z nejgalantnějšího lesa ozývá,“
omlouval se K. dámě, jež mu
šlápla na nohu.

K. byl vždy taktní.
Stokilovou dámu oslovil:
„Vy jste štíhlá jako proutek baobabu.“
„Slečno, vy jste obvodní múza,“
chválil kdejakou krasavici,
sotva překročil hranice Prahy 8.

„Znáte písničku Ze života panny?“
vyptával se K. „Veselohra prsů,
truchlohra v pasu, v klíně vojáček.“

K. podal inzerát: „Prodám kabát.
Zn.: Pro každé počasí
podle III. kategorie ICAO.“
Povzbuzen úspěchem, podal ještě jeden:
„Přijmu kojnou
k dospělému synovi.“

„Ten je tak lakomý, že umře hladý,“
prorokoval K. o Z. „Ale uvidíte,
že pod postelí příbuzní najdou
ustájené zlaté tele.“

„Věnovat nemocnému cirhózou
volnou poukázku do vinných sklepů,“
definoval K. danajský dar.

K. vysvětloval dialektiku na příkladu
vody v bytě:
„Když se vyleje na záchodě,
chybí v koupelně.“

„Tak se rozpláče otesilovaný
obyvatel šestsetřináctky,
když okénkem zahlédne kroj,“
vysvětloval K. dětem
krokodýlí slzy.

„Slyšel jsem, že tě vzali
do Spolku válečných poškozenců,
protože jsi přešel nějakého Němce!“
vyptával se přítel.
„Naštěstí to. bylo jen na lyžích,“
ohradil se K.

„Ono se vám řekne:
zvedněte si prkýnko!
Jenže dneska už je dělají
výhradně z plastiku,“
omlouval se K. hostitelce.

„Který odpočinek je nejsladší?
Odpočinek žeber ústředního topení
v červenci.
A znáte odpočinek, který neposílí ?
Věčný odpočinek kamen,

jež se přestěhovala do Tunisu.
Odpočívajte 24 hodin denně,
jako krycí lak,“ dodával K. nakonec.

K. s rozkoší přihlížel hádkám dentistů
s očními: „Oko za oko!', 'Zub za zub!'
křičel S. Ř. na L. S. a naopak,“
vzpomínal K. se vzrušením.

K. si stěžoval: „Víte,
co mi řekla milenka?
Miláčku, šetři mne,
sloužím všem!“

„Ženy, které se nesvléknou
doma před manželem, rády cvičí
na veřejnosti v přiléhavém trikotu,“
poznámek K. nad televizním
přenosem aerobiku.

„Ach bože, jestli ty mě k sobě
za trest nepřivineš,“ posteskl si K.,
poté co zase jednou laskavě přijal
nenapravitelného adepta poezie.

„Připravte si pro každý případ
znění k poslednímu soudu,“
radil K. začínajícímu básníkovi,
„abyste stačil v rýmu změnit
Šavla v Pavla.“

„Nechval dne před večerem,
ale ani ho nehaň,“
napomínal K. autora,
který mu do telefonu namítal:
„Vy to stejně neotisknete.“

„Stačí uvést do chodu Princip,
a Ferdinande, Kdeste?“ odsuzoval K.
nářky nad nejasností poměrů.
„Hlavně na všechno ukazujte prstem,
ale prstem namočeným v kyselině,
a nešťárejte se předtím
v těšínském jablíčku!“

„Psi štěkají, karavana jde dál,
ale kdo to má poslouchat?“
zlobil se K.
nad dva dny starým Večerníkem.

K. věnoval zvýšenou pozornost
úpatím soch.

Nad Rodinovým Balzacem se svěřoval:
„Podívejte, tenhle obr kašlal na módu.“

„Nemohl bych být architektem,“
přiznal jednou K. při pohledu
na stavbu vršovické polepšovny.
„Pořád bych jen poroučel
- tohle břevno položte tak
a tohle zase naopak.
To radši vezmu kladívko a lžíci
a ženu stavbu vzhůru sám.“

„Já kdybych šel ke zpovědi, musel bych
v kostele bivakovat,“ roztesknil se
jednou K., ale nikdo mu nevěřil.

„Byli jsme sice stvořeni
pro ozdobu planety,“
vysvětloval K. svíčkovým bábám,
„ale jsme tak malí, že když se námi
chce bůh pokochat, musí vyrazit do ulic,
a ne sedět na nebesích!“

„Ten má svědomí, že by dokázal
dostat do patřičných mezí
i Maxe Schmelinga,“
smutně zhodnotil K. kritika L.
„Ale stejně, nejširší svědomí
mají zbrojovky,“ utěšoval se.

„Tady je veselo
jako v Muzeu černých skříněk,“
stěžoval si K. na schůzi Skupiny Ha.

„Stroj času!“ hřímal K.
„I kdybych vám prozradil, jak funguje,
stejně byste neposlechli.
Dobrá: Zlomíte moc času,
jestliže rozdupete svoje hodinky.
Kdo z vás se odváží?“

„Nemohu dnes přijít,“
omlouval se K. z aktivu,
„láska mne upoutala na lůžko.“

K. si nechal u Forda patentovat
naslouchátko, přilepené
pod košili řidiče.

Když srdce dvakrát vynechá, auto se
automaticky zastaví, lehce a nenásilně,
jako když unavený cyklista vypustí duši.

K. se pokoušel patentovat i projekt
zasedací síně pro důležitá jednání.
Z ventilů v rozích sálu
tryskal rajský plyn
a pro VIP zákazníky poletovala
vzduchem vládní letka
španělských mušek.

K. rovněž navrhoval interiér
autobusů městské hromadné dopravy.
Zkušební tým si natřel dlaně barvou
a vyjel bez držení po Praze.
Kde bylo nejhustěji natřeno,
přišroubovali přidržovací tyče.

K., znechucen schůzí, načrtl
automat na mluvení.
„Vhodíš pětikorunu,
vyřečníš se do kornoutu
a za pět minut ukončí expozé frenetický
digitální potlesk z reproduktoru,“
vedl do patentové přihlášky.

„Zúčastnil jsem se dnes semináře
o překládání poezie,“ hořekoval K.
„Věřte, že zasvěceněji rozebírají
klerikové soulož!“

„To naříká pila, nebo dřevo?“
komentoval K. rozbor jisté básně.
„Nejspíš oboje,“ dodal už jen pro sebe.

„Jste sůl země,“ chválil K.
čerstvě vyřazené literární kritiky,
„akorát se s vámi převrhla slánka,“
doplnil, už na útěku.

„Tohle říkal už starý akademik Říman,“
usazoval K. mladé vynálezce
a objevitele.
Výrok „Lepší špatná pověst
nežli žádná“ komentoval:
„I to jsem někde slyšel.
Jenom nevím, od koho.
Ale můj přítel P. razí maximu:
„Kritici jsou eunuchové v zahradě orgií.“

Důvodně ho podezřívám,
že si ji sám vymyslel,
pyšnil se K.

„Oheň se smíří s vodou
a vznikne pára. Nevidíš na krok,
ale můžeš ji zapřáhnout do lokomotivy.
Chytrost se smíří s blbostí
a vznikne škvára. Vzduch je čistý,
ale lidstvo šlape pěšky,“ vykládal K.

„Miluji takovéhle situace,“
vypravoval K.

„Uprostřed schůze na Dobříší
se vytratím do koupelny.
Slyším přes zeď:
,Mezi přední autory
sledovaného období patří i soudruh K.
Kdepak jen vězí?'
,Tady!' vykřiknu a blaženě se schovám
pod hladinu.“

„Dnes je takové ráno,
že by proroci vůbec neměli vstávat,“
prohlásil K. a vklouzl zpátky pod peřinu.

„Na světě jsou jen dvě ploché věci
užitečné: žehlicí prkno a baterie,“
s oblibou K. citoval strýce
z prvního manželství.

„Při tomhle tempu
na mou věru
nemám čas ani
na nevěru...“
stýskal si K. první pracovní den.

„Co chcete! Každý román má začínat
v plodové vodě,“ vysvětloval K.,
když si bral do koupelny papír a tužku.

„V prenatálním stavu mě pokousala
masožravá rostlina,“ svěřoval se K.,
„a proto nenávidím květiny.“
Snad proto K. chodil rád do cirkusu
na drezúru masožravých rostlin.

K. s oblibou přicházel
i mezi dorůstající děti
s touhle pohádkou:

„Rodiče padlé dívky obžalovali Cos.
Cos se bránilo:
Samo bych dívku k vodě nedostalo.
Přibralo jsem si Leccos.
Zazpívali jsme jí: Děvečku k vodě Cos
a Leccos nutí, doma Nic a Nic jí po chuti.
Přizvali jsme ještě jedno Nic,
aby děvečce znechutilo pobyt doma.
Samotné Cos nikdy nepřinutí dívku,
aby zapomněla na slušné vychování.
Musí v tom mít prsty Leccos.
Děvče by obyčejné Cos
samo poslalo k vodě,
ale slibné Leccos má nad ženami
opravdovou moc.
Však do svých řad počítá
i šlechtice - Le Cos - či dokonce
Le-da-Cos. Leccos je žluté jako citrón.
Proto tak zežloutnou obličej ženy,
když si vzpomenou na Leccos,
které jim uteklo.“

„Sháníte židličku?
Půjčte židli-samičku básníku H.,
do týdne máte po starosti,“
radil K. novomanželům.

„Neznám lepšího lékaře
než dr. Klid Nalůžku,“ tvrdil K.

K. netrpěl skromností.
Do Slovníku českých spisovatelů
prvního čtvrtletí 1986 prosazoval heslo:
„K. má pod čepicí a za ušima,
je všemi mastmi mazaný
a jídá vtipnou kaši
z jedné misky se Šalamounem.“
„Rozumějte malíř Šalamoun,“
vysvětloval, pokud se někdo horšil.

„Peníze nesmrdí,“ učil K.,
„pokud je ovšem nenosite
v zadní kapse kalhot.“

K. uklidňoval netrpělivé:
„V Nansenově knize Na severní točnu
nesmíte číst jen poslední kapitulu
Dosažení, ale i kapitulu Přípravy,
Pemmikan, Solení masa
a Sušené tresky!“

„Když na telefonu nedotočíš
poslední číslici, nedovoláš se,
i když jsi jen drápkem
od vytoužené stanice.
Právě tak ti v automatu nepomůže
stříbrná dvacetikoruna. Komu čest,
tomu čest!“ poučoval K.

„Nemůžu se s tebou zastavit,
letím k doktoru N.,
vidím všude samá prsa,“
omlouval se K. příteli
a nepřítomně mu sahal za košili.

K. býval zlý i na přátele.
Buď přišel na schůzku pozdě a láteřil,
že na něj nepočkali,
anebo přišel brzy a vztekal se,
že tam ještě nejsou.

„Opravdu mám vyplnit i rubriku
povolání?“ varoval K. úředníka.
„Tak tedy: Dolce far niente!“

„Co myslíš, mám to už vzít?“
vyptával se K. s obavou blízkého přítele.
„Tady mi posílají poukaz na zájezd
k Mrtvému moři. Plná penze,
fakultativní koupání
v Acheróntu a v Léthé!“

„Co víme o životě vlastního malíčku
na levé noze?“ těšil K. rodinu přítele Ž.,
která se chystala na chatu a bála se
průtrže mračen.

„Já vám řeknu, jak bude:
Jasně masně, staženo, bez blesků!“

K. se tak bál do letadla,
že kdyby dostal Pulitzerovu cenu,
nemohl by si ji vyzvednout,
a proto se střežil publikovat
v anglosaských zemích.
„V letadlech nelétám,
chci umřít sám,“ vysvětloval.
Jednou už se odhodlal letět,
ale před cestou navštívil letecké muzeum,
a zhrozil se pohledu na vystavené motory.
Pochopil, že tyhle drahé exponáty

pocházejí nejspíše ze zřícených strojů,
zvláště když si na jednom všiml
nedbale zaleštěných stop po požáru.
„Jsme sice v rukou božích,“
ospravedlňoval se, „ale bůh nemá čas
hlídat každý mizerný aeroplán.“

K. měl takovou smůlu, že když
jednou vyšel po hrachové kaši z domu,
a hned na zápraží se nezachoval,
přistoupily k němu
dvě maturantky s prosbou o autogram.
Jindy nechtěně přetrhl vlas,
který šéf přilepil mezi stůl a zásuvku,
v níž choval rtuťovou mast.
Jindy měl takovou smůlu,
že zasadil korunu,
a vzešla mu šestikoruna.
„Podobná smůla pronásleduje i strýčka D.“
vypravoval K.
„Jednou ostřelovaly stíhačky
V. náměstí, a zatímco většina třídy
utekla do lahůdkářství,
strýček vskočil s bratrancem do optiky.
Do večera snědli všechny obroučky
a vypili borovou vodu.
Anebo zamlada
přistoupil ke karbonářům
a odhodil granát do nesprávné řady,
takže museli vybrat nové kádrové
rezervy,“ pokračoval.
„A ke stáru počítal,
že Rybářskou ulicí povede Závod míru,
a on dostane od obce příspěvek
na opravu domku,
ale na poslední chvíli změnili trasu.
,Vyfoukli jste mi prachy,
tak si foukejte!' křičel strýček,
když za trest
kradl cyklistům ventilky.“

K. omlouval nešiku:
„Nemá na to muňky.“

K. interpretoval rozmluvu hasičů:
„U N. voní uzené.“
„Jakživ bych neřekl,
že Standa bude tak vonět.“
„Ale oni mají uzenny jazyk!“
„Však on toho chudák

nikdy moc nenamluvil.“

K. si otevřel kancelář
pro cestování tropickým prostorem.
Hned při první cestě se s výpravou snesl
do hejna krokodýlů,
a přestože ihned strhl knipl
a vrátil stroj času do Prahy,
jedna turistka kulhala.

„Victor Hugo, to je spisovatel!“
pochvaloval si K.
„V románu Devadesát tři
má nahá prsa hned na straně jedna!“

„Nejsnáze se seznámí dvě ženy,
které mají měsíčky ve stejnou dobu,
a muži, kteří sbírají
jen Britskou Guyanu,“
stýskal si K. nad nedostatkem přátelství.

„Jediné, co bych po vás chtěl - až mi
bude devadesát, ať ke mně v neděli
večer přijde chlapec a otevře mi víno
na celý týden dopředu,“
prosil K. mladé přátele.

„Tuhle restauraci musíte
rozhodně navštívit,“ nadchl se K.
„Maso je tam prvotřídní zlatnická práce,
vytepané do průsvitného plátku.
Brambory tak staré, že je netaktní
ptát se na datum vykopání ze země.
Specialita - nadledvinky šéfkuchaře.
A pivo ohřáté na srdci vrchního!“

„Bůh je nejukrutnější statistik,“
smutně konstatoval K.

Kdykoli dostal nějaký básník
Nobelovu cenu, K. to komentoval:
„I básník může vydělat na dynamitu.“

K. dostal k Vánocům boty.
Byly příliš velké.
„Nic nevadí, počkám na jaro
a budu si pod chodidla
dávat včely.“

K. měl vůbec smůlu s botami.

Hrozně ho tlačily zimní boty.
Těšil se, že zima brzy přejde,
ale pak ho tlačily i jarní boty,
a letní se mu rozpadly,
a on s hrůzou čekal na listopad.

„Když se kácí les, lítají třísky.
Takový les je vykácen tak nečistě,
že se ptáme:
Nebyla lepší bujná zdravá vegetace
než třískami zaneřáděná mýtina?“
varoval K. četu literárních sekerníků.

„To víte,“ bránil se K. hecování kolegů,
„já ho vytáhnu,
a cizina zas jednou ustrne
nad českou malostí!“

„Pořádná práce je to jediné,
co ženy nesvedou,“ pronesl K.
na schůzi mládeneckých poškozenců.
„Všecky české krasavice
pocházejí z Věstonic,“ dodal ještě.

K. občas trápil zvířata. Například
posílal poštovní holuby s dopisy
s chybně napsanými směrovacími čísly.

„Moje maminka měla tak krásné ruce,“
svěřoval se K., „že ve všech krámech,
kterými prošla, si zákazníci vyměnili,
aby brala zboží nikoli kleštičkami,
nýbrž prsty!“

„Nikdy nevytahujte na ženy všecky
své vědomosti,“ varoval K.
„Mne například svedla
učitelka biologie.
U tabule jsem podrobně popsal
anatomii ženského těla.
O přestávce mě vzala do kabinetu:
,A teď mi to hezky zopakuj, miláčku!‘,“

„Ten je tak sobecký,“
říkal K. o Z.,
„že vystoupí z výtahu
a otevře dveře dokořán,
aby si nikdo nemohl
přivolat výtah aspoň po několik vteřin.“

„Moji Pražané mi nerozumějí,“
deklamoval K., kdykoli šel Skořepkou.
„Moji Pražané z osmičky mi nerozumějí,“
žaloval, kdykoli šel
po náměstí dr. Holého.

„Nechci vás k ničemu nutit,“
oslovil K. kuchaře v jistém podniku,
„ale nechtěl byste zkusit
nakupovat občas
v nenuceném výseku?“

K. často dodával pomalé milenky
doktoru N.,
protože se i v posteli řídil
zásadou své babičky:
V nejlepším přestaň!

„Měl smůlu, zemřel po uzávěrce,“
litoval K. jistého prominenta.
„Měl krásnou redaktorskou smrt,“
tesknil naopak nad E.,
„byl umačkán prsy
odmítnutých autorek.“

K. narazil na inzerát: „Přenechám
hrob v Kobylisích na hřbitově.
Pěkné místo, při cestě, I. třída.
Možnost ihned pochovávatí!“
„Mne na inzerátech vzrušují dovětky:
Nástup ihned!“ liboval si K.
„A pak to - u cesty -
neměli byste to daleko,“ zasnul se.

„Děvčata by byla dělala,
co by mi na očích viděla,
ale zřejmě tam nic neviděla,“ stýskal si K.

„Nemáte v horoskopu -
seznámení s nesmělým?“ „Proč?“
„Že bychom se mohli seznámit!“
oslovil K. jistou dámu.

„Tyhle kupecké počty jsou mi naprosto
záhadné: Do autobusu nastoupila
dvacet jedna dívka. Tato 21 dívka měla
- počítám-li dobře -
čtyřicet dvě ňadra.
To byla opravdu tak prsatá?“
podívoval se K.

„Šetřil jsem pro strýčka Příhodu,
ale synovec mu to rozfofroval,“
litoval K.

K. rád společnost něčím překvapil.
Například vyprávění o cestě do N. Y.
začal slovy:
„Když jsem se na letišti
v N. Y. vyhrabal z trosek letadla...“

„Inflace dostoupila takové výše,“
sýčkoval K.,
„že kasaři už nenakradou ani na náradí,
a vyžadují ho od policie, která jim ho
ochotně poskytne z kriminalistického
muzea, aby měla co vyšetřovat.“

K. nemiloval lid jako celek,
nýbrž jeho ženskou část.

K., než vykročil na rande,
vždy se přesvědčil v zrcadle,
zda ho nepokadil holub.

K. nikdy neupadl do rozpaků.
Jednou mu zpod límečku vylezla blecha.
„Však jsem se jí něco nahledal,“
hovořil ke stolní společnosti, zatímco ji
mnul mezi palcem a ukazováčkem.

„Pamatujte,“ poučoval K.,
„v kritice i v lásce:
svléknout rukavičky!“

„Tam je zima,
že by teplouše nevyhnal,“
naříkal K. Báł se i deště, a protože
měl kamaráda
v hydrometeorologickém ústavu,
nevyšel na výlet,
dokud od něj neobdržel dobrozdání.

K. miloval diplomatický argot, zejména
ohlášení smrti: „Nejevil známky života,
a už je neprojevil.“ Miloval i tuto větu:
„Mám to na jazyku, pravil umírající,
avšak odmlčel se navždy.“

Když se K. ptali na oblíbenou četbu,

odpovídal: „Obliba je dvojí:
Bezzubý si oblíbí krupicovou kaši
a muž s vyspělým patrem
Chateauneuf-du-Pape.“

„Už jsem jako strýc D. z Braníka.
Vedl účtárnu a po práci mířil hned
do hospody. Prý aby viděl mužského.
Já zase mířím mezi romány, v téhle
poezii se to příliš hemží sukněmi.
Kdyby byly aspoň vyhrnuté!“
stěžoval si K. ve slabé chvíli.

„Oplácím každému stejnou mincí, ano,
ale jsem hrdý, že ta moje cinkne
vždycky o něco později,“ přispěl K.
do diskuse o sladkosti pomsty.

„Neplýtvejte žaludeční šťávou
na celý jídelní lístek,
já ho prošetřím sám,“
volal K. nedočkavě,
kdykoli s přáteli vtrhli do restaurace.

„Takt bohužel příliš často
sousedí s taktikou,“ stěžoval si K.

„Historie zná mnoho hlupáků,
ale ne jménem,“ varoval K. hloupého.

K. potřeboval ženu už jen proto,
že si neuměl sám ostříhat
nehty na pravé ruce.

K. podpořil přihlášku J. Slivovice
do Svazu spisovatelů.
Důvod: „Ta píše!“

F. měl stejné nehty jako K.,
stejný čas na hodinkách,
pravděpodobně i stejné krevní destičky,
a přece byl z jiného těsta.
(„Z lískového,“ upřesňuje A.)
(„Z lístkového,“ opravuje B.)
A přece jen měli něco společného:
stejný kmen chřipky.

„Na něm by si vylomil zub i čas,“
obdivoval K. nestora opery N. divadla.
„Uvědomte si, jak je vyčerpán

bojem s výškami,“ hájil ho.

„Má čepici plnou hlavy
a hlavu plnou čepice,“
definoval K. mozkovou kapacitu R.

„Žijou bez rolet, na plné čáře,“
dával K. za vzor rodinu A. a J.

„Možná jsou moje slova hledaná,“
namítal K., „hlavně
když jsou dobře nalezená.“

„Básníci by měli pít mléko
přímo z prsu,“
rozčiloval se K. „Ale co s múzami,
když dostanou mléko, vždyť je vzápětí
převedou do jiného ranku?“

K. se přihlásil do soutěže
skladatelů pro spartakiádu se skladbou
pro rodiče s nemanželskými dětmi.

K. ujel vlak do Prahy
a vrátil se do hotelu Gellért.
Když mu nechtěli věřit, že ještě ráno
patřil k hostům, otevřel kufr:
„Podívejte se na ten koupací plášť,
vždyť má korunku a pod ní zlaté G!“

O jednom plodném autorovi
K. prohlásil: „To je ale otřesný osel!“

„Jste dost šílený?“ ptal se
jeden fyzik druhého, hádaje,
zda je jeho teorie pravdivá.
„Jste dost ukázněný?“
ptal se K. adepta poezie.
„Poezie je jako atomová reakce.
Neřízená vede k šílenství a řízená k básni.“

K. po letech navštívil
Malou pevnost T.:
„Beethoven? Kosmická patrola omylem
přistála jinde.“

K. měl krásnou knihovnu,
ale nutil návštěvníky,
aby do ní vstupovali bez saka
a v palčácích, aby se nemohli

přehrabovat. Vybranou knihu K. sám
položil na pulpit
a na několik vteřin otevřel.

„Hrozný snob!“ vypravoval K. o Q.
„Chlubí se, že do zdi jeho domu
zasadili značku státní nivelace,
tabulku s názvem ulice,
a dnes šel na poštu
prosit o poštovní schránku!“

„Měli se tak rádi, že na svých pivech
udržovali stejně vysokou hladinu,“
obdivoval K. lásku
básníků Hýta a Batuly.

Sotva K. vkročí do tramvaje,
změří si obě poloviny a vybere si
tu hustěji obsazenou ženami.
Pak se uzavře světu
a dýchá jen ze zásob,
jež si přinesl zvenčí. Jakmile však
ucítí na těle dotek ženy,
roztáhne hmatové póry dokořán.

„Čas je nejlepší kuchař.
Dá nám sežrat i to, co jsme dávno
zapomněli,“ posteskl si K.
v předvečer čtyřicátin.

K. trávil tak rychle,
že mohl jíst v restauracích zadarmo,
ani rentgenem mu nedokázali,
že něco pozřel.

Když K. dojedl, netrpělivě čekal,
až se pepsiny vrhnou na řízek,
až začnou ohlodávat broskev.
„Pepsiny,“ říkal,
„se vrhnou i na polibek, miláčku!“

K. radil na přednášce matkám,
aby lezounům přišly na lokty
a na kolena prachovky.
„Dítě za odpoledne
vysmýčí třípokojevý byt,“ volal,
když ho matky vynášely na ulici.

„Kdo pije víno, má velké zvony.
Ale ženy nemilují opilce,“

napsal Vladimír Holan.

„Ženy podvědomě cítí, že srdce zvonu
pitím chřadne,“ upřesňoval K.

„Ale ženy nemilují ani střízlivé muže.
Střízlivý rozum je na některé věci
příliš krátký,“ dodával.

„Dnes jsem večeřel
v čínské restauraci,
dnes budu sedět
na drahé stoličce,“
liboval si K.

„Hrozná rodina,“ stěžoval si K.,
„představte si, že mi předepsali
dceřin pel k n á h r a d ě !“
„Málo platné, český pel byl
odjakživa hledaný a nejjemnější,“
dodal už smířlivěji.

„A. je dítětem Štěstěny,“ referoval K.
„Jen si představte, že dostopoval
z Prahy do Košic i s nábytkem!“

„Smrti se nebojím,
smrt není zlá.
Lituju jenom,
že si nebudu moci udělat
sloupcovou korekturu parte,“
hořekoval K.

„Naznačil bych ji na zrcátku
třeba posledním dechem!“

K. před schůzkou obešel lavičky v okolí,
vryl si do paměti jejich polohu,
utřel je a půl hodiny
před smlouvanou dobou si sedl do hospody
klidný jako Jack Rozparovač,
když si nabrousil nože.

K. četl o železničním neštěstí.

„A to nemáte ponětí,
kolik neplechů nadělají vláčky,
které jezdí mužům v hlavě,“ dodal,
nasazuje si červenou čepici.

„Jen nechtě děti vyřadit,“ doporučoval K.

„Zdravé děti mají skákat jako
sezamová semena na oleji.
Beztak se z nich brzy stanou

lenivé škvarky!“

K. těšilo,
když ho referent obvinil z požívačnosti.
„Ano, já bych vychutnal i cyankáli,“
chlubil se.

K. rád vystupoval v průmyslové televizi.
V metru natahoval krk
přes bezpečnostní pás,
v obchodních domech ohmatával
před kamerami drahé zboží
a na křižovatkách mával šátečkem
do prodloužených očí VB.

„Žádný myslivec neuřízne
rovný stromek,“ posmíval se K.
jistému ochránci přírody.
„Rovné stromy shnijou v lese,
zatímco nedochůdčata
straší na Štědrý den v domácnostech!“

„D. všechno prošustroval,“ posteskl si K.
„A z jak podnikavé rodiny pochází!
Jeho dědeček na Velikonoce
pojišťoval proti ukřížování!“

Kdykoli jel K. do Paříže,
nechal se proclít a zapečetit v kupé
už v Praze. „Přejezd hranic
mne vždycky tolik dojímá, že by mě
mohlo napadnout vrátit se
prvním rychlíkem.“

„Cestu znám nazpaměť,“
ubezpečoval K.
bojácné členy výpravy.
„Všimnu si, když vymění
ve výloze konzervu.“

K. tři neděle před cestou do Řecka nepil
a šetřil si játra.
„Co kdyby mě přikovali ke skále?
Co by si orel pomyslel?“ vysvětloval.

„Občas lžeme, jen když se tiskne!“
rozvinul K. starý příměr.

K. miloval pohled na řeku.
„Koneckonců vede do moře,

a až nějaká vyšší mocnost
zarazí do oceánu píst, na břeh Vltavy
vylezou velryby a chobotnice.
Spíš než na Václavské náměstí,“
dodával posměvačům.

„Lidi, jako jsem já, lze spočítat
na prsech jediného těla,“ pochvaloval
si K., když četl o amazonce, která si
pro lepší střelbu z luku
dala amputovat pravé ňadro.

„Blbec neocení, když mu
zakroutíte krkem v rukavičkách,“
povzdechl si K.

„Zápas s blbostí přesto není marný,
stejně jako zápas s plevem.
Sice znovu vyrostete,
ale jedna úroda je pod střechou.“

„To je legrace, poslouchat,
jak se B. utěšuje, že prohrál,“ smál se K.

„Jak mohl prohrát,
když s ním nikdo nebojoval?!“

„Strýček si otevřel restauraci,“
sděloval K. „Říkají tam U pašeráka.“

Když se divili, vysvětloval:

„Na jídelním lístku stojí třeba
jehněčí po pašerácku.

Když hosti protestují,
že strýček přinesl vepřové,
hájí se: To víte,
celníci mi zabavili ovečku.“

„Vy řeknete - čárka sem,
čárka tam,“ rozhořčoval se K.
nad nedbalostí korektorky.

„Doma na knihovně stál terakotový akt,
a když jsme mu
s kamarádem přikreslili čárku,
měla jste vidět ten mazec!“

„Moji anonymové mi rozumějí,“
chlubil se K. listonošce,
když ho upozorňovala,
že mu zase přetéká schránka.

„Nuly se rády otírají o jedničky.
Doufají, že z nich budou desítky.
Jenže, milá paní, v našem oboru

platí dvojková soustava.“

„Pane K., píše se Jakarta,
nebo Džakarta?“ ptala se sousedka.

„Mladá paní, nelamte si hlavu,
než tam dojdete, stejně se
změní pravopis!“ odbyl ji K.

„Intelektuála poznáte podle toho,
že ráno nejí chleba s máslem, nýbrž
kontinentální snídani,“
poučoval K. děti.

K. se posmíval jistému nadsamci:

„Vidí svět z ptačí perspektivy.

A že promiluje celou noc?

To já promiluju celou polární noc!“

Když se ptali, jak toho dosáhnout,
vysvětloval:

„Bohumil Hrabal doporučuje
myslet při tom na fotbal.

Ale já vám to neradím.

Nad dnešní ligou se vzteky neudržíte!“

K. býval v mládí dobrák od kosti a na
raných fotografiích se mu dobrota
rýsovala pod kůží a vypadal
jako špatně oblečený radiátor.

„Jak můžete tvrdit, že vám plat vystačí
k pohodlnému životu až do smrti?“

divil se K.

„Víte, co je podle mého pohodlí?

Když zmáčknete knoflík,

a k posteli přiletí bažant,

a vy můžete volit,

zda pečený, anebo skleněný!“

„Ptáte se, co je láska?“

polichocen rozumoval K.

„Když vám šustot

milenčina toaletního papíru zní

jako praskot cukru

pod patou andělíčka.“

„Máte nějaký oblíbený citát?“

ptala se televizní redaktorka K.

„Jistěže: Všecko živé

pochází z vajíčka.

Jan Evangelista Slepíčka.“

K. chodil rád na koncerty pozdě.
„Vstoupíš, a jako když kápne na karbid,
hlediště začne syčet.“

„Jen podlévej, ty podlá podlévačko,“
odsekl K. jisté klepně.

K. se těšil na ženské večírky víc
než na zasedání výzbrojní komise.
„Zase budou přezbrojovat šatníky,“
pochvaloval si.

„To je pěkná potvora,“ hodnotil K.
paní H. „Její věrnost se zmenšuje
se čtvercem manželovy vzdálenosti.“

„Tady čtu o povedené dvojici,“
citoval K. Místní pochodeň.
„Kupovali věci
za pět prstů a za dva prsy
vystrčené na nočního hlídače.“

„Všimnul sis, jak pouhým pohledem
bere míru na rakev?“
upozorňoval K. přítele
na vizáž kritika N.

K. vynalezl přenos
elektrické energie bez drátu,
ale protože lidstvo pro tenhle vynález
dosud nedorostlo, nepodal si patent,
nýbrž jen odčerpával
proud pro vlastní potřebu
z vedení vysokého napětí,
které běželo kolem jeho domku.
Aby zmátl úřady,
vařil občas na plynu
a kupoval uhlí.
A ze sítě čerpal normálním způsobem
jen trochu toho proudu na svícení.
Jenže na Elektrických podnicích
se začali divit,
jak skromně K. žije.
„A pak se řekne:
Skromnost šlechtí člověka!“
rozčiloval se K., když ho odváděli.

K. často tvrdil:
„Nejvíce chutná med od tureckých včel.“

Nežli se K. vydal na návštěvu,
tvrdě trénoval:
obíral vidličkou a nožem
sádrový model kuřete.

K. nejraději lehával s paní Peřinovou.

„Ta snad má i poprsí skládací,“
smál se K. básnířce,
která vyrostla ve stíněných poměrech.

„Proč si děláte vroubek u věčnosti?“
ptal se K., když někoho viděl bít dítě.
„Paměť není deska, aby se její drážky
daly srazit pilníkem!“

K. byl dobrý přítel,
snad až příliš dobrý.
Například svědčil v procesu přítele,
který měl doplatit za rok 1984
35 000 Kčs na daních, takto:
„Potvrzuji, že Z. žije
pod hranicí existenčního minima.
Spatřil jsem jej, jak křížuje po Petříně
bez kalhot, pouze v kabátě.
Přítel se nemajetností nikterak netajil -
naopak, procházejícím ženám ukazoval,
že v náprsních kapsách pláště nemá
ani peněženku. Minulý týden jsem ho
dokonce potkal, jak - zřejmě přemožen
studem - obchází banku
s černou punčochou přes hlavu.“

„Noste vždycky v kapse drobné, a když
ucítíte, že nadchází poslední hodinka,
zajděte ještě k holiči. Nezapomeňte,
že až umřeme, dostaneme se
do rukou penzistů a kustodů,
co rádi pomlouvají,“
varoval K.

„Bože, dej mi taková ramena,
abych mohl rozbořit celý vesmír!“
modlil se K. před spaním.
Ráno pak se modlil: „Bože, dej mi
tak úzká ramena, abych proklouzl
turniketem do metra bez placení!“

K. si hned po příjezdu na letní byt

vyvěsil nad dveře tabulku:
BÁSNĚ VŠEHO DRUHU!
Za okno vystrčil cedulku:
„Přijmu práci do postele.
Zn.: Jakékoliv.“

„Básník je dirigent orchestru,
který se vzbouřil,“ tvrdil K., zatímco
klepal tužkou o opěradlo židle,
aby si zjednal ticho slov.

K. se nechal ostříhat na ježka.
„Teď budu psát
několik dnů bezelstně,“
sliboval si.

„Kopíroval všechny převleky doby,
až najednou nevěděl,
jaká vlastně panuje móda,
a přišel do práce nahý,“ líčil K.
pád jistého úředníka.

„Zkusil jsem jako dům z roku 1820,
když v noci vyvrhuje elektrické vedení,
které do něj nacpali ve dne!“
omlouval K. ranní kocovinu.

„Vážila s prsama 120 kilo,
bez prsů 68,“
popisoval K. účastníci
besedy v Semilech.

„Nejprve ji omráčil, pak znásilnil
a nakonec vzkřísil,“ líčil K.
průběh jistého zločinu.

„Některá báseň se nepovede, ale
studený generál strhne do útoku víc
vojáků než rozpálený seržant,“
krotil K. kritiky jistého starého umělce.

„I nejlepší víno zhořkne
na mlčícím patře,“ varoval K. němé.

„Proč má X. ovázané ruce? Prý dělal
pod sukní nějaké machinace
a přišli mu na to,“
sděloval K. ještě zatepla.

„Babička vstoupila do pokoje,

právě když si A. navlékala podprsenku,“
stěžoval si B. „Asi se chtěla přesvědčit,
že vás A. nenalákala na nějaké
atrapy,“ konstatoval K.

„Je to správná žena,
a příště ji rád zastoupím.
Což kdyby měla už slabé oči!“

„Jisté stopy musíte v básni zahladit.
Laik hledí do útroh počítače
a ničemu nerozumí, ale vadí mu,
že jedna lampička stále bliká.
Takové žárovky vyšroubujte!“ učil K.,
ale málokdo ho poslechl.

Když mělo dojít na placení,
K. se schoulil do bezbarvé kuličky
a bohatší přátelé ho vynesli
v aktovce ven.

„Romány na pokračování
jsou nejkouzelnější už svázané a z osudů
jsou nejkouzelnější ty už uzavřené,“
posteskl si K. ve slabé chvíli.
„A nejzáračnější je kouzlo bosých nožek
v předsíni,“ dodával už s úsměvem.

„Pamatujte si, milý Watsoně,
že nuly jsou příjemné jen na konci čísel!“
těšil K. přítele, který znechuceně
listoval vkladní knížkou.

K. napsal učebnici prvních vět.
Například radil začít román slovy:
„P. seděl u umyvadla a máčel si nohy
ve formaldehydu, když vstoupila kněžna.“

„Všichni by s ní leželi,
ale nikdo ji nepustí sednout,“
komentoval K. chování mládeže
k ženské spolucestující.

„Nebud'te netrpělivý,“ konejšil K.
mladého autora. „Gilgamešovi taky
musí být jedno, jestli ho Mladá fronta
vydá letos, nebo až napřesrok!“

„Cuká sebou, jako by jí Galvani sáhnul
na stehno,“ kritizoval K.
jistou netýkavku.

„Tiskněte se na ni jako dav voličů
na radnici,“ radil K. nesmělému.
„Jako piják na domácí úkol,“ upřesňoval.

K. propadl filatelii,
a opustil svou vášeň teprve tehdy,
když mu na prsou vyrazil aršík.

„Ještě nikdy jsem nezažil tolik drbání,“
odsoudil K. rozmluvu
dvou čtyřicetiletých debutantek,
„leďa když do Písku přijel bleší cirkus
a artisté se vmísili mezi obecenstvo.“

K. byl odmalička rozšafný.
Jednou řekl tetičce:
„Tetičko, nezlobte se,
já už musím jít, u nás hoří
a já běžím hasičům pro pivo.“

„Nemluvte mi o nadějích,“
oponoval K. optimistům, „takové řeči
znamenají, že něco není v pořádku.“

K. byl zvědavý. Kdykoli stál
za obrýleným člověkem, díval se mu
potají skrz sklo, aby zahlédl
svět cizíma očima.

K odřekl byt, protože vchod z chodby
do kuchyně vedl přes obývací pokoj.
„Jak převedu dítě zvenku do kuchyně
o Štědrém večeru, kolem stromečku?
Cožpak jsem maskér, kulisák,
sapér, kašírovač, podvodník,
řečník, nebo lhář?“

„Jsem zabezpečen,“ sděloval K.
po návratu z Anatomického ústavu.
„Všechny údy jsem rozprodal, každý
jinam, a některé i za devizy.
Nebudu mít pohřeb, nýbrž výprodej.
A o posledním soudu
archanděl Gabriel vezme nit
a navlékne mě dohromady jako korále.“

„Jsem se svým tělem
vcelku spokojen,“ pochvaloval si K.
o třicátých narozeninách.

„Uklidňuje mě, že kdybych byl plavec,
už bych představoval plovoucí raritu.“

„Ta cizina neví, co dělat
roupama,“ divil se K.
„Začala od Škodaexportu
kupovat škody.“

K. přestal důvěřovat technice
poté, co ho na letišti fotobuňka
v turniketu zmlátila jako psa.

K. byl šetrný. Když ho pozvali
na mejdan, koupil v drogerii láhev
železitého vína a divil se,
proč mu říkají Ocelek.

„Rozhoduje první soulož,
druhá kniha a třetí upomínka,“
utěšoval K. přítele,
který omylem spolkl
knihu z Městské lidové knihovny.

„Kdo jí dobré věci, má cennější tělo,“
učil K., kéž by nás světlo jeho zásluh
na věky chránilo.

K. patřil k těm zvědavým,
co jdou po ulici,
někdo zavolá: Stando!
a oni se otočí, a otočili by se,
i kdyby zavolal: Luďku!

„Boty se mají čistit jen
před změnou počasí k lepšímu,“ radil K.
„V plískanici je každá bota stejná,
jako u posledního soudu duše
špinavá i utřená.“

K. si dovedl rychle vydobýt úctu
i v kupé.
„Nemohu si vzpomenout na jeho jméno,
ale vím, že hrával za Kladno první ligu.“
„Jenom mi povězte, v kterém roce,“
zjišťoval K. „V jednašedesátém.“
„Tak to hrál v brance Jedlička, Klimeš.
Obrana: Čepický, Kuliš... Kubiš.“
„Ano, Kubiš!“ jásal spolucestující
a K. byl přijat.

„Velký nos velkého ducha značí,
a rovněž i velikost v oblasti ptačí,“
citoval K. Rostanda
ve vlastním překladu.

K. složil básničku pro nedojedené:
„Strč si prst do krku a skousni.
Pak řekni: prstíčku, sklouzni.
Zmenší se ti hlad,
ale taky hmat!“
Jenže hladoví neuvěřili a odvrátili se.

„Ti, co zplodili jen smrtelné děti,
chlubí se aspoň jejich množstvím,“
ironizoval K. všeobecnou touhu
po věčnosti. „Chuděra věčnost
zajde ušlapána miliardami
drobounkých chodidel,“
dodal pesimisticky.

K. přivezl dětem z ciziny
facku v pytlíčku. „Utrhnete růžek,
a facka se pěkně sama posadí na tvář,“
vysvětloval už z podlahy.

K. v dětství často propadal zuřivosti.
Maminka mu ušila plátěný pytlík
s tvarohem, který směl po libosti škrtit.
Ulevil křeči v rukou,
konal užitečnou práci
a po bytě teklo podmáslí.

Ve čtyřiceti letech se K. zmohl
na úplný košilový park.
Jenže mu zkorodovaly kalhoty.

„Velikonoce jsou tu!“ volal K.,
když spatřil vycházet z hospody
vyfouklá a zmalovaná
jednovaječná dvojčata.

„Náš písemný styk nezůstal bez následků.
Adresátka porodila na poště,
poste restante ‚Lilie‘,“ vzpomínal K.
na jednu ranou korespondenční partii.

„Víte, že V. je nekrofil?“ jásal K.
„Tuhle si veřejně stýskal,
že jeho nevěsty dosud nezemřely.“

„Tenhle I. je takový antisemita,
že by nejraději prodával své knihy
nerozřezané,“ povzdechl si K.,
a protože se I. blížil,
ze strachu se pustil
do anglické slaniny.

„Zatočím s tebou jako Tamara
Pressová s diskem,“ vyhrožoval
potichu K. jistému úředníkovi,
jakmile vyšel na ulici.

„Chcete žít klidně?“ ptal se K.
„Nečešte se! Chod'te zježení,
a statická elektřina
vám vysrší do ovzduší tiše a mírně,
aniž by ublížila.“

K. se tak bál zubaře, že když ho
rozbolely zuby, provokoval v hospodách
rvačky v naději, že mu je někdo vyrazí.

„Rodina je nejcennější o Vánocích,
na vojně, v nemocnici, ve vězení
a v cizině,“ poučoval K.
mladého ženicha.

Když vejde fotograf,
páni si utáhnou límečky a dámy
přičísnou vlasy. Když vejde dáma,
páni těžce polknou. Když vejde K.,
všichni mu vyděšeně hledí na poklopec,
protože jde jistě k fotografovi
a ptáček mu vyletěl předem.

„Kritici přiběhnou ke zvířeti, až když
si nejlepší maso odnesli čtenáři,“
pronesl K. na adresu
Sdružení českých supů
„A rozpláčou se leda po cibuli.“

K. navrhl pokrokový způsob exportu:
„Pokud byl zákazník opilý,
naše zboží se mu líbilo.
Přibalme proto
pod víka beden borovičku,
ať se mu líbí i při rozbalování.“

„Tihle E. mají vybraný vkus,“
chválil K. včerejší hostitele.

„Talíře z Alcronu,
přibory od Kalicha a slánky
z parlamentní restaurace.
A museli byste vidět lžíce,
jak přesně a čistě byly provrtané!“

„Zmrtvýchvstání? Prosím, dám si to
líbit, ale s jakými těly? Není nakonec
výhodné umřít mlád?“
tázal se K. při pohledu na věchýtky
vycházející z kostela.

Když se K. cítil ve formě, napsal
až pět milostných dopisů za večer.
A pro každou milenku měl K.
jiný rukopis. Říkal:
„Když už je pero stejné...“

K. nerad večeřel v I. cenové skupině.
„Každé jídlo na zvláštním talíři?
To je, jako by vám profesor Jirásek
nosil milenku po kusech!
To líp a s radostí
zastane zdravý selský žaludek.“

„Promiňte,“ omlouval se K. prodavačce,
na níž marně vymáhal
elektronickou hru, inzerovanou ve Slově,
„byla to zřejmě tiskovina, totiž vina tisku.“

K. byl pověřivý pouze ve svůj prospěch.
Když mu při rozpočítávání vagonů
vyšlo „nemá mě ráda“,
svalil vinu na seřazovací nádraží.

„Vede se mi dobře,
jako slovu v uvozovkách,“
pochvaloval si K. na poradě filologů.

„Ten je náročný jako první inzerát
mladé vdovy,“ smál se K. básníku Z.,
který se sám navrhl
už na druhou výroční cenu.

„Její muž žárlí jako úředník
chladiřenské společnosti, když před ním
vyslovíš slovo Calex!“
varoval K. přítele,
který se chystal rozehřát jistou dámu.

„Slečno, tu podprsenku si musíte ihned vyzkoušet,“ tvrdil K., zatímco za sebou zatahoval závěs kabinky.

„Klobouk patří na hlavu,
kniha na pult, myšlenka
má být vyslovená a podprsenka plná.“

„Vy toho naděláte s jednou nohou!“
vyčítal K. flašinetáři. „Za řeč stojí
teprve dvě nohy, a to ještě
v určitém úhlu!“

„Svléká se u nejlepších krejčích,“
chválil K. jistou spisovatelku
ze známé pražské rodiny.

„Rád bych si s vámi za sto let promluvil
o vašem díle,“ svěřil se K. jistému
autorovi, ale bůhví po kterých čertech
by vás museli shánět!“

K. si rád kupoval knížky,
ale raději je četl vypůjčené od přátel.
„Jsou to moje panny,“ usmíval se,
přehlížeje jejich hřbety ve své knihovně,
„dotknutelné, ale nedotčené.“

K. jednou obdržel takový honorář,
že špinavé nádobí vyhazoval oknem
a po protestech sousedů jedl
z papírových tácků.
Přikoupil i přenosný rentgen,
a když podával rybu, mohl si
host svá sousta prosvítit.

Dřív než vstoupil do bytu,
třásl se K. na chodbě tak dlouho,
dokud se poslední molekula kouře
nepustila kabátu,
aby doma nepoznali,
že byl v hospodě.

„I Caruso bude jednou zpívat už jen
na dožínkách,“ povzdychl si K., když ho
referent zařadil v ročním přehledu
mezi „a další“.

K. byl pohodlný, dopravoval dopisy
do schránky z ložnice skluzavkou.

„To nic,“ hájil se K., zatímco si kolemjdoucí leknutím odplivovali.

„Můj dědeček měl větry, že žákyně, která ho zaslechla cestou do školy, promluvila znovu teprve v den svých třicátých narozenin.“

„O. zemřel,“ oznamoval K. truchlivě.

„Neříkejte?!“ lekali se přátelé.

„Poslal jsem mu před týdnem knihu, a neodpověděl.“

A když spisovatel pošle spisovateli knihu, musí spisovatel odpovědět, i kdyby ji nečetl.

Ale básníka nemůže omluvit ani smrt.

Má přijít o půlnoci k loži dárce a poklepat mu na rameno.

Jednou za sedm let se K. měnila krev.

Tehdy trpěl takovým hladem, že v restauraci snědl Knihu přání a stížností, a nevyšly z něj ani mosazné růžky.

V sezóně si K. přivydělával jako myslivecký a rybářský latinář.

„Básník všecko prožije jen jednou.

Proto vám radím - buďte otevřený.

Však on vás někdo zaklapne!“

dodával K. se smíchem.

„Byl to tvrdý muž,“

chválil K. jistého správce. „Usmál se

teprve ve fotoateliéru boha

a byl to jeho poslední snímek.“

„Až dostanu Nobelovu cenu,“

svěřoval se K. ctitelům,

„první, co udělám,

že pozvu Gabriela Garcíu Márqueze

do Písku na houby.

Starost mi dělá,

aby nebyl suchý rok!“

„Víte, co je ráj? Když si poručím

kávu s mlékem, a číšnice přijde

s nahým prsem v šálku,“ snil K.

„Chytil druhou múzu! Za co? A na co?
To by mě zajímalo,“ divil se K.

„Některé věci mi nebyly souzeny,“
naříkal K. „Koupím si hodinky,
jež mi měly dotíkat do smrti, a mají
kropenaté ručičky. Koupím si plnicí pero
na podepisování životních smluv,
a ono nejde otevřít, jako pero
pro nepíšící členy Svazu spisovatelů.
Píšu tedy na koleně, a dostanu
do něj dnu. Ocitnu se na dně,
a slyším pod nohama geology
kopat ještě hlubší jámu!“

„K!, K.!, letělo od úst k ústům
jako jednoslabičná štafeta.
Teď už toužím leda po tom,
aby lidé v mé přítomnosti
aspoň na chvíli mlčeli,“ hořekoval K.,
když se vrátil z dostihu
pořádaného na jeho počest,
z dostihu, který běžel v první dráze.

„Praha je matka měst,“ těšil K. svobodné
matky. „Ale s kým je má? A co když se
historie překlepla, a Praha je maska měst?
Ale kdo je potom jejím maskérem?“
tázal se bezradně.

„Nechvalte mě před večerem,“
bránil se K. u oběda,
pomrkávaje po hodinkách.